

Stella zat drie jaar in de schuldsanering

*‘Ik weet nu:
als ik
dit
kan overleven,
dan kan ik alles aan!’*

Een gezin, een succesvolle carrière en een mooi huis - lang had Stella (55) alles wat haar hartje begeerde. Maar na haar scheiding sloeg het noodlot keer op keer toe. Zo kreeg ze onder meer te maken met ontslag en een burn-out en werd ze ook nog getroffen door baarmoederhalskanker. Intussen bleven de financiële problemen zich opstapelen. Uiteindelijk belandde Stella in de schuldsanering en moest ze jarenlang leven van een paar tientjes per week. ‘Sinds 2017 ben ik schuldenvrij en dat voelt heel goed. Ik knoop nog steeds de eindjes aan elkaar, maar zo voelt het niet meer.’

In 2001 leerde ik in de kroeg mijn ex kennen. We werden verliefd en drie jaar later kregen we een zoon, Kick. Weer twee jaar later volgde Pleun, onze dochter. Ik was dolgelukkig met onze kinderen. Natuurlijk hadden mijn ex en ik weleens ups en downs, maar over het algemeen was ik tevreden met het leven dat ik leidde. Ik werkte toen al jaren als accountmanager, mijn ex had ook een goede baan, en we woonden in een mooi, riant huis. Kortom, ik had alles wat mijn hartje begeerde. Helaas veranderde dat in 2009, toen mijn ex en ik uit elkaar gingen. De liefde tussen ons was op. We zaten niet meer op één lijn, waardoor het beter was om uit elkaar te gaan. Omdat mijn ex niet weg wilde uit ons huis, besloot ik samen met de kinderen weg te gaan. Ik vond het niet meer dan normaal dat ik de zorg voor onze kinderen op me zou nemen. Het was een erg moeilijke tijd. Gelukkig betaalde mijn ex vanaf het begin alimentatie, maar over ons huis waren we het totaal niet eens. De hypotheek stond op onze beide namen, maar mijn ex wilde mij niet uitkopen. Andersom had ik daar zelf de middelen niet voor. Maar hij wilde het huis ook niet verkopen. Veel huizen stonden in die tijd onder water, waaronder dat van ons. Dat betekende dat we er veel minder voor zouden krijgen dan het eigenlijk waard was en dat weigerde mijn ex. Maar door onze hypotheek kwam ik niet in aanmerking voor een sociale huurwoning. Iets huren in de vrije sector ging ook niet, want daarvoor verdiende ik in mijn eentje te weinig. Een vaste baan had ik op dat moment niet, ik

deed meer losse klussen. Met andere woorden: ik stond met mijn rug tegen de muur.”

Continu stress

“Ik zocht naar oplossingen en kreeg een idee. Als ik nu eens voor mezelf zou beginnen en een pand kon huren waarin ik kon werken én wonen? Ik had iets gezien bij ons in de straat en het leek me ideaal. Vastberaden zocht ik alles uit en uiteindelijk besloot ik een groothandel voor kinderschoenen op te zetten. Van de bank leende ik als startkapitaal vijfduizend euro en toen kon ik aan de slag.

‘Ik kreeg een ziekte uitkering. Al snel had ik geen grip meer op mijn financiën. Het ging van kwaad tot erger’

Helaas kwam die groothandel niet van de grond. Na een klein jaar moest ik toegeven dat het niet ging lukken. Toen had ik geen recht meer op het pand dat ik huurde en raakte ik opnieuw mijn woning kwijt. Samen met de kinderen trok ik vervolgens van woonplek naar woonplek. Dan weer pasten we tijdelijk op een huis dat te koop stond, dan weer verbleven we een paar maanden op een woonboot die me via via was aangeboden. Ik was blij met alles wat ik kon regelen, maar had wel continu zorgen. Stel dat we op een gegeven moment geen onderdak meer zouden hebben?

Ik deed mijn best om alle ballen in de lucht te houden, maar dat leverde zo veel stress op dat ik in een dikke burn-out raakte. Gelukkig ontmoette ik in die periode iemand uit de gemeenteraad van mijn woonplaats en zij had begrip voor mijn situatie. Ze regelde urgentie voor me en zo kreeg ik in 2011 eindelijk een huurhuis toegewezen dat ik kon betalen. Ik was toen ook net aangenomen als vertegenwoordiger van een groot modemerkt. Met mijn ex had ik een omgangsregeling voor de kinderen getroffen. Ze

waren steeds tien dagen bij mij en dan weer vier bij hem. Daarnaast had ik ook naschoolse opvang voor hen geregeld. En zo leek ik in 2012 alles weer op de rit te hebben.”

Enorme schok

“Maar toen ging het bedrijf waar ik voor werkte failliet... Binnen drie maanden stond ik alweer op straat. Ik was mijn leaseauto kwijt en kwam in de ww terecht. En het noodlot bleef me vanaf dat moment achtervolgen: ik werd ook nog eens ernstig ziek. Zo'n zes maanden na mijn ontslag bleek ik baarmoederhalskanker te ►

hebben. Dat was natuurlijk een enorme schok, maar ik nam direct een belangrijk besluit: mijn baarmoeder moest er in zijn geheel uit. Met twee prachtige kinderen had hij zijn werk gedaan, waar had ik hem verder nog voor nodig? Een heftige herstelperiode volgde. Ik kreeg een ziektebewaakingsuitkering en die werd wekelijks uitbetaald in plaats van maandelijks. Al snel had ik geen grip meer op mijn financiën. Ik rekende me vaak rijker dan ik in werkelijkheid was en het ging van kwaad tot erger. Ik had natuurlijk al een schuld van vijfduizend euro voor mijn eigen bedrijf en inmiddels

lening als een steeds zwaardere last op mijn schouders. Van de gemeente mocht ik ook geen woonruimte bezitten, omdat ik een uitkering had, dus moest het huis verkocht worden. Via de rechter werd het contract uiteindelijk ontbonden. De rechtbank achtte bewezen dat ik mijn deel van de hypotheekschuld niet meer kon betalen en ik kwam in de schuldsanering terecht...”

Coming-out

“Mijn totale schuld was zo’n achtduizend euro.

‘Langzaam raakte ik mijn zelfvertrouwen kwijt. Ik voelde me een outsider en schaamde me enorm’

stond ik ook vijfhonderd euro rood op mijn betaalrekening. Daarnaast moest ik ook nog ineens een flinke som kinderopvangtoeslag terugbetalen. Zonder dat ik dit wist, had ik in de jaren daarvoor een te hoog bedrag ontvangen. Ondertussen was ik nog steeds voor de helft aansprakelijk voor het huis dat ik met mijn ex deelde. Omdat hij er nog woonde, betaalde hij elke maand de hypotheek, die in totaal vierhonderdvijftigduizend euro bedroeg. Hoewel ik zelf niet mee kon betalen, voelde die

Drie jaar lang stond ik onder bewind. Dat betekende dat ik op financieel gebied streng werd gecontroleerd door mijn bewindvoerder. Ik moest rondkomen van alleen mijn uitkering en mijn huur- en zorgtoeslag en mocht niet meer rood staan. Mijn leefgeld was vijftig euro per week. Gelukkig had ik de mazzel dat ik al mijn rekeningen zelf mocht betalen en mijn post gewoon thuis gestuurd kreeg. Meestal gaat dit allemaal via de bewindvoerder, maar degene die mij hielp met mijn financiën, wilde het me

eerst zelf laten proberen. Elk halfjaar checkte mijn bewindvoerder mijn rekeningafschriften. Als ik rood stond of een onnodige grote uitgave had gedaan, had ik een probleem. Extra geld ontvangen van familie of vrienden mocht absoluut niet. Ook dan zou ik mijn uitkering kwijtraken. Ik deed mijn boodschappen bij de voedselbank en geld voor verjaardagen, sinterklaas en kerst had ik niet meer. Langzaam raakte ik mijn zelfvertrouwen kwijt. Ik voelde me een outsider en schaamde me enorm. Het was vooral erg eenzaam. Ik had geen geld om uit te gaan en werkte ook niet meer. Het lukte me gewoon niet om een nieuwe baan te vinden. Hele dagen zat ik thuis, zoekend naar een baan en oplossingen voor mijn financiële problemen. Ik vroeg me af hoe ik met andere mensen in contact kon komen. Op Facebook deelde ik al voorzichtig wat berichten uit

Tips van Stella

Moet jij ook rondkomen met een klein budget? Met deze tips van Stella blijf je de situatie de baas.

Tip 1: Vraag hulp aan je omgeving

“Blijf niet te lang in je eentje rondlopen met je zorgen. Bespreek je situatie met vrienden, familie of je huisarts en vraag hulp. Hoe meer mensen hun krachten bundelen, hoe beter.”

Tip 2: Ga slim om met je geld

“Ontvang je bijvoorbeeld kinderbijslag? Stort dat geld dan direct op de rekening van je kind(eren) zodra je het krijgt. Zo kun je het niet per ongeluk uitgeven en besteed je het echt alleen aan zaken waarvoor het bedoeld is.”

Tip 3: Wees zuinig met energie

“Bij mij thuis gaat de verwarming pas aan als het buiten vriest. Anders vind ik het zonde van het geld. Met een extra trui of dekenetje op de bank heb je het net zo warm.”

Tip 4: Maak gebruik van voorzieningen

“Elke gemeente heeft voorzieningen voor mensen die in armoede leven. Denk bijvoorbeeld aan een stadspas waarmee je gratis kunt deelnemen aan veel activiteiten.”

Tip 5: Maak tijd voor jezelf

“Als je geldzorgen hebt, denk je vaak het laatst aan jezelf. Toch is het heel belangrijk om goed voor jezelf te zorgen. Want als jij het niet doet, wie dan wel? Maak dus genoeg tijd voor jezelf. Ga wandelen of fietsen. Of spreek af met vriendinnen om samen te koken.”

Tip 6: Vrijwilligerswerk

“Ga vrijwilligerswerk doen. Iets wat bij je past of waar je talent voor hebt.”

Tip 7: Wees betrokken

“Meld je aan als voorleesmoeder als je kinderen hebt. Of ga in de ouderraad of medezeggenschapsraad, voor de betrokkenheid met school en voor je eigen ontwikkeling.”

Tip 8: Extra tip

Kijk voor nog meer handige tips op www.nibud.nl.

het nieuws over armoede en op een gegeven moment besloot ik mijn verhaal te doen. Ik vertelde dat ik naar de voedselbank ging en wat ik daar allemaal meemaakte. Zo zag ik daar weleens mensen die erg boos werden als ze niet kregen wat ze wilden. Dat vond ik zo raar. Ik was juist erg dankbaar dat de voedselbank überhaupt bestond... Al snel werden mijn berichtjes opgepikt door een journalist. Ze interviewde mij over mijn situatie en dat voelde als een coming-out. Tot op dat moment wist bijna niemand in mijn omgeving dat ik met mijn gezin in armoede leefde. Iedereen zag altijd alleen de vrolijke Stella. Na dat interview kreeg ik heel veel reacties op Facebook en ineens had ik heel veel volgers. Ook mensen die ik helemaal niet kende.”

Dankbaar

“Sinds 2017 ben ik schuldenvrij en dat voelt heel goed. Ik moet nog steeds de eindjes aan elkaar knopen, maar zo voelt het niet meer. Ik ben inmiddels weer voor mezelf begonnen, deze keer als spreker en adviseur op het gebied van schulden en armoede. Ik mag het drie jaar proberen met behoud van mijn uitkering. Daarnaast breng ik binnenkort een boek uit over wat ik allemaal heb meegemaakt. Op leven in armoede rust nog steeds een taboe. Door mijn verhaal te delen, hoop ik dat te kunnen doorbreken. Het kan iedereen overkomen, kijk maar naar mij. Toch ben ik ook dankbaar dat mijn leven zo is gelopen. Ik heb er echt heel veel van geleerd en het heeft mij als persoon veel rijker gemaakt. Ik weet nu: als ik dit kan overleven, dan kan ik alles aan!” ■